Ч. 128 Четвер 11 (23) червня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Справа реформи закону о товариствах акцийних. — Віденьска праса о торжествах в Празї. — „Politik“ против „Галичанина“. — Ситуация в Іспанії. — Іспаньско-американьска війна.

З Відня доносять, що в мінїстерстві фінансів працюють над уложенем проєкту нового закона о товариствах акцийних. Здає ся однакож, що робота ся не буде перед осению скінчена. Мінїстер фінансів думає скликати в осени в сій справі фахову анкету.

Словіньский Narod доносить, що на послїднім засїданю парляментарної комісиї правиці, віцепрезидент палати др. Ферянчич зажадав, щоби рівночасно з управильненем язикової справи в Чехії, занято ся також справою Словінців, Хорватів і Русинів. В довшій над сею справою дискусиї згоджено ся як з ческої так з польскої сторони на погляди дра Ферянчича, однакож сконстатовано, що теперішна пора коли парлямент не може рушити з місця, не надає ся до переведеня тих справ.

Торжество Паляцкого в Празї і конґрес дневникарів тамже дали віденьскій німецкій прасі нагоду до всїляких коментарів, котрих основний тон єсть той, що Чехи викликали знову „панславізм“ в Австриї. N. fr. Presse лютить ся особливо на телеґраму Вел. князя Константина і на Комарова. Кн. Константин прислав на руку ювилейного комітету таку телеґраму: Академія наук в Петербурзї прилучає ся з особливим вдоволенем до обходу сотих роковин уродин Паляцкого, котрий свому народови причинив ся своїми працями до відродженя і скріпленя самостійности ческого народу. Мужі як Паляцкий жиють у вдячній памяти народів. Коби Чехи і цїла Славянщина мали завсїгди тілько славних і того рода мужів як Паляцкий. — Вел. кн. Константин. N fr. Presse доказує отже, що кн. Констан підписав телеґраму, котрої одинокою цїлию було викликати ненависть до Нїмців, а крім того підносить в ній з вдоволенем розвій самостійности ческого народу, а тим самим порушив справу чисто внутрішної полїтики австрийскої. То вже переходить всякі границї куртоазиї. Здає ся, що Вел. кн. Константин хоче підпирати Чехів в їх переворотній борбі. Що сказалоби на то российске правительство, як би котрийсь австрийский архікнязь вислав телеґраму до Росиї висказуючу вдоволенє з розвою самостійности нїмецкого народу у Финляндиї.

А о ґен. Комарові висказує ся згадана ґазета так: Такий Комаров ходить в мундурі ґенеральскім по Празї і робить вражінє, як би він був в Білградї або Софиї. Чи российске правительство стерпіло би то, щоби австрийский ґенерал ходив в такий спосіб — н. пр. по Києві і виступав публично против союза з Франциєю, так як то Комаров виступав против тридержавного союза? Подїї в Празї — каже згадана ґазета — суть скандалом, тим більшим, що брали в них участь Поляки, Чехи і февдальна шляхта. Ті самі елементи, котрі творять більшість австрийского парляменту, ухваляють спільний буджет і вотум довіря для тридержавного союза, беруть рівночасно участь у великій манїфестациї против Нїмців а за союзом Росиї з Франциєю.

N. W. Tagblatt висказує обаву, що торжества праскі викликали на ново панславістичну аґітацию в Австриї. Ґазета ся пригадує давні симпатиї Нїмців для Поляків, котрі нинї приплескують нетактовним словам Комарова, що всї Славяни мають лиш одного спільного ворога, а тим ворогом то Нїмцї. — В подібний більше або менше острий спосіб виступають і другі нїмецкі ґазети, а „Vaterland“ каже на то, що нїмецкі ґазети умисно викликують панславістичні страхи, особливо же N. fr. Presse, котра хоче відвернути увагу від свого союза з Вольфом і Шенерером.

Старо-ческа Politik завела з „Галичанином“ суперечку ізза поступованя руских опозицийників. „Галичанин“ похваляв полїтику тих руских послів, що в Радї державній належали до опозициї, а Politik не гнївала ся за то на „Галичанина“. Той знову відповів їй, що навіть і в кругах ческих полїтиків і послів разпорядженя ґр. Баденїго не знаходять признаня. А коли пос. Окуневский заявив ся за нїмецким язиком яко урядовим в державі, то він тим не сказав нїчого нового, бо язик нїмецкий єсть дійстно язиком державним. На то відповіла Politik знову „Галичанинови“ і каже що в тім видить новий доказ того, що вже давнїйше казала, а іменно, що опозицийні Русини, дїлають на користь нїмецкої обструкциї. Опозицийні посли рускі і їх часописи доказували вже нераз, що розпорядженя язикові суть обмеженем прав нїмецких; Русини ставали для того в обороні якихсь прав Нїмців на шкоду Чехів. Язик нїмецкий єсть, що правда, дійстно державним, і має в порівнаню з иншими деякі привилеї. То правда. Але той фактичний стан зносити, як то роблять славяньскі посли, а підпирати Нїмців, коли они стремлять до законного забезпеченя собі і розширеня тих привилеїв — то прецї велика ріжниця. А пос. Окуневский, як перед ним Ковальский підпираючи

---

1)

ЯҐА.

(З польского. — Севера).

I.

Перші проблиски зарі в тиждень по Божім Тілї облили рожевим сьвітлом темні хмари на всходї. Зараз за нею сонце кинуло сніп ясних промінів, радуючи людскі серця, і згасло. Темні хмари, збираючи ся в густі, збиті ряди, попихані вітром, ішли на приступ. Блискавицї перелїтали серед рядів — а глухі, придавлені громи заповідали борбу. Сонце силувало ся передерти з поза темної заслони, але поборене, потонуло в тій повени, що летїла в шаленім розгонї.

Людскі серця посумнїли, в очах сїльских дївчат сьвітили сльози. Білі спіднички, сорочки, з великими вишиваними ковнїрами, прасовані цїлу ніч, завішені на подах, колисали ся від подуву продираючого ся щілинами вітру. Цьвіти, зірвані на вінцї, дрімали в цебриках, стяжки і корсети вернули до скринь. Тяжкі зітханя перервають тишину в хатах. Вчера так ясно, золото і рожево заходило сонце, нічию зьвізди сьвітили.... Нинї вітер стогне, женучи темні хмари, дим стелить ся по дорогах, птицї замовкли, худоба утікає з пасовиска, а люди лїниво, з похиленими сумно головами, поволи — оглядаючи ся поза себе, вертають з поля.

Притихло — почав падати теплий. рісний дощ, ударяючи з шумом о стріхи хат. Чути его було як бив о тверду землю дороги. Загреміло і далеко ударив грім. Дощ став ще ріснїйший, приспішив свої удари, і здавало ся, що тонкі струї лили ся з неба. Зробило ся горячо і парно, мрака заслонила поля, глухі зойки громів віддаляли ся, хмари білїли — сонце поволи і цікаво висилало своє проміне на землю, хоч дощ все ще падав. Зірвав ся вітер з полудня і проріджені хмари уступили. Сонце, добуваючи ся з поза срібної мраки розлило несподївано своє сьвітло. Приглядало ся в каплях дощу, завішених на листях дерев, в зелених колосах збіжа і в пливучій водї. Воздух наповнив спів птиць, а рик худоби, що бігла на пасовиско, роздавав ся по оболоню.

Розрадували ся серця людскі, дївчата з розкошию поглядали на ясне, голубе небо. Їх очи сьвітили радостию, з усьміхнених, рожевих уст показували ся ряди білих зубів. Прасовані цїлу ніч спіднички і сорочки, з вишиваними ковнїрами знесено з подів. Вінцї з блаватів, незабудьки і польних рож вили ся скоро, горячково, аж пальцї млїли. Зеркала поуставлювали на столах, волосє заплїтали в коси і перетикали їх стяжками. Корсети вже не лежали в скринях — опинили ся на филюючих радостию і непокоєм грудях.

— Коби лише Матїнка Божа дала погоду. — То було одиноке бажанє нинїшного дня.

Господинї переглядали поважно і з гордостию свої хустки. Одні з них вовняні, в смуги або цьвіти, мали вкривати їх рамена — другі менші, білі, вишивані на рогах, були призначені до прибраня голови.

Не довго бавлено ся при обідї. Дївчата нїчого не їли. Де їм там гадати о їдї — їх кормила радість, а нетерпеливість і — зворушеня серця заспокоювали голод.

Вистріл з моздїря задзвонив на шибах, войкнув у воздусї, хлопцї на дзвінници почали бити в кітли. На дорозї до церкви показали ся насамперед прибрані господинї, за ними в білих полотнянках ішли поволи господарі. На гостинци зробило ся людно і гамірно.

Парами в білих прасованих спідничках, з вінцями на головах, з стяжками в косах, в витятих корсетках і вишиваних ковнїрах переходили дївчата, зарумянені, несьмілі, торжественні і горді.

Хто жив в селї вибіг перед хату або виглядав у вікно. Дивували ся голосно, завидували в дусї. Дїти пігнали наперед, скликуючи людий.

Вигоном в сторону насипаного валу від крутого потока, вела марна, худа дївчина привязані на мотузї дві корови і ялївку. Спішила ся, бо хоч корови ішли скоро, підганяла їх, трясла мотузом і підносила свою худу руку в гору та грозила їм або голосно просила.

в тім Нїмцїв, як-раз не лиш укріпляють і признають справедливим теперішний стан, але й підпирають їх в стремленях, котрі змагають до ще більшого розширеня того стану з тим виразнїйшою шкодою і кривдою Славян.

Здає ся, що заким закінчить ся іспаньско-американьска війна, в самій Іспанії прийде до якихсь великих і далеко сягаючих подій. Що дїє ся нинї в Іспанії, трудно знати, бо правительство не позваляє ширити некористних для себе вістий; але о скілько ті вісти мимо того розходять ся, то ситуация представляє ся дуже сумно. Війна і єї неудачі викликали загальне пригноблене і негодоване против правительства. В краю настала велика нужда, а в деяких сторонах грозить навіть голод. В Барцельонї, де настала страшна нужда, заносить ся на поважні розрухи. Фабрики позамикані, а робітники не мають роботи і величезними товпами ходять по улицях та жадають хлїба. В Мадридї заносить ся також на якісь непокої а на внесенє маршалка Мартінец Кампоса постановлено скріпити тутешну залогу. В парляментї кипить борба а правительство не знає ради. Кажуть, що з початком слїдуючого тижденя має бути парлямент закритий, а тогди не лиш мінїстер фінансів, але мабуть і цїлий кабінет подасть ся до димісиї. Президент мінїстрів, Саґаста, хоче — як кажуть — уступити длятого, що не має довіря у королеви.

В Берлинї розійшла ся була вчера чутка, що іспаньска королева-реґентка абдикувала. Однакож анї в іспаньскім посольстві анї в мінїстерстві справ заграничних не одержали потвердженя сеї вісти. Загально припускають, що ся чутка лиш випередила факт, котрий дїйстно незадовго стане ся.

Замітна єсть також слїдуюча енунциящия Дон Карльоса. Редактор ґазети „Imparcial" мав в Брукселї розмову з Дон Карльосом, котрий заявив, що Іспанії позістала тепер лиш честь народна, котру треба берегти з надзвичайною ревностию. Не треба боятись ніякої поражки. Найбільша поражка була би ще лїпшою від негонорової капітуляциї. Адмірал Сервера повинен бороти ся до послїдного вояка. Партия Дон Карльоса буде мовчати аж до часу коли настане великий день обрахунку; тогди та партия приступить до справи відродження Іспанії і до мести за зазнану кривду.

З поля іспаньско-американьскої війни все ще нема ніяких важнїйших вістий. З Гонґ-Конґ доносять, що Аґінальдо проголосив ся президентом провізоричного правительства на Филипинах а Перінґо став віцепрезидентом. Американцї лагодять нову армію в силї 20.000 людий, котра має впасти на остров Порторіко. Головним командантом сеї армії має бути ґен. Мілес.

Новинки.

Львів дня 22-го червня 1898.

Іменованя. П. Мінїстер судівництва іменував радниками суду краевого при трибуналах першої інстанциї: радників суду краевого і начальників повітових судів: Йос. Товарницкого в Снятинї для Стрия, Ант. Сабатовского в Рожнїтові для Тернополя, Йос. Сойку в Болехові для Станиславова, Евст. Старжиньского в Любачеві для Львова, Спір. Алексевича в Тлустім для Тернополя, Йос. Комана в Кутах для Самбора; — дальше судових секретарів: Ферд. Томка в Сяноцї для Сянока, др. Фл. Луну в Сучаві для Черновець, Йону Сокаля в Станиславові для Коломиї, Вас. Киляновского у Львові для Самбора, Мих. Гушалевича у Львові для Коломиї, Кар. Войнаровича в Чернівцях для Черновець, вкінци заступника прокуратора державного др. Володим. Козицкого в Тернополи для Самбора; — секретарів суду: Едв. Наглика у Львові для Бережан, Ром. Левандовского у Львові для Львова, др. Келест. Фріда у Львові для Бережан, Юл. Зубрицкого в Золочеві для Золочева, Йос. Завадского у Львові для Коломиї, прокуратора Вайдовича в Банялюцї для Золочева, адвоката др. Теоф. Губріха в Бучачи для Сянока, Сев. Берсова в Кракові для Львова; — дальше іменував радниками суду краевого начальників судів повітових, з полишенем їх на дотеперішних становищах: Льва Макгимовича в Риманові, Руд. Яцковского в Сколїм, Ант. Пшелиньского в Грималові, Йос. Крістеля у Вижници, Ігн. Повацкого в Залїщиках, Мих. Панеша в Дрогобичи, Ів. Вислоцкого в Мостисках, Андр. Вичковского в Підбужи і Ром. Алексевича в Угнові, а секретарями суду: Казим. Терлецкого у Вижници для Черновець, Ант. Кавчиньского в Залїщиках для Львова, др. Кар. Ільона в Садаґурі для Черновець, заступника прокуратора у Львові ґр. Йос. Калиновского для Львова: судиями іменував пан Мінїстер секретарів: Мих. Глидзиньского в Городенцї для Боринї і Йос. Струтиньского в Теребовли для Жидачева; секретарями суду при трибуналах першої інстанциї: судию Йос. Якубовского в Комарнї для Львова, судового ад'юнкта Стан. Бахмана в Товмачи для Станиславова, Марк. Гавацкого в Гусятинї для Львова, Едм. Шефнера в Бучачи для Львова, Фр. Лїмбаха в Тернополи для Сянока, адвоката др. Кафлиньского в Камінцї струмиловій для Золочева, а секретарями при судах повітових, ад'юнктів судових: Конст. Скінтенца в Ґураґуморі для Ґураґумори, Еп. Вороняя в Сучаві для Солки і Фр. Шелиньского в Бурштинї для Чорткова.

— **Перенесеня.** П. Мінїстер судівництва переніс радників суду краевого: дра Евг. Звислоцкого з Самбора до Перемишля, Герм. Ґарфайна з Золочева до Львова, Володим. Яновского з Самбора до Сянока, Ап. Ебенберґера з Тернополя до Станиславова, Кар. Копеца з Сянока до Перемишля і радника суду краевого та начальника суду Володим. Яницкого з Жидачева до Рожнїтова, а начальника суду Альойс. Штренґа з Боринї до Болехова.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншим на засїданю з дня 13 червня: 1) Затвердити іменоване о. Ферд. Маєвского, римо-кат. пароха в Товмачи на духовного члена ц. к. окружної ради шкільної в Товмачи, Авр. Давида Манастера на представителя ізраїльскої релїґії до окр. ради шкільної в Лїську, а Хаїма Бардаха на такогож представителя до окр. ради шк. в Надвірнїй; 2) затвердити вибір Йос. Кефермілера управителя женьскої школи в Бучачи на представителя учительства до окр. ради шк. в Бучачи; 3) іменувати учителями народних шкіл: Ник. Буртового в Трибухівцях, Леонт. Пилецку в Лучичах, Гр. Мацана в Лїтини, Ольгу Савчскову і Ів. Прибиловску старшими учительками, а Богусл. Кобузовску молодшою учителькою 4-кл. школи женьскої в Стрию, Ів. Витковицку старшою учителькою а Евфр. Вжесньовску і Казим. Длуґошівну молодшими учительками 6-кл. школи женьскої в Стрию, Володим. Волошиньского учителем 1-кл. школи в Вербянах, Йос. Пастальского в Млинах, Ант. Цурковску в Нацикові, Володисл. Полудневского в Монастирчанах, Мар. Литвинівну молодшою учителькою 4-кл. школи в Яґольници, Ант. Андруховичівну учителькою 1-кл. школи в Горохолинї, Мих. Шумовского в Медини, Ів. Янкевича в Зарудю, Ванду Ґояк в Березовици малій, Ів. Скоробогату в Ямници, Соф. Блоцку в Яжеві старім, Ант. Бассору управителем 2-кл. школи в Нивисках, Йос. Фенца учителем 1-кл. школи в Семаківцях, Людм. Грушаківну в Кавску, Йос. Клюсика молодшим учителем 2-кл. мішаної школи на передмістю „Винцентівка" в Коломиї, Юр. Кавалця управителем тоїж школи.

— **Заведенє білєтів на часткові простори по зниженій цїні на шляху Львів-Брюховичі.** Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: З днем 1-ого липня 1898 буде видавати ся білети на часткові простори для шляху Львів-Брюховичі, по слїдуючих знижених цїнах: II. кл.: 26 кор. 40 с.; III. кл.: 14 кор. 40 с. Повисші білети управняють до їзди на згаданім шляху тілько тії особи, на котрих імя суть виставлені і котрих фотографії до білетів долучено. На підставі тих білетів вільно уживати всїх, розкладом їзди обнятих поїздів особових, при котрих знаходять ся вози дотичних кляс. — Згадані білети обіймають час одного місяця календаревого і не дає ся жадного опусту при купнї білетів

Вкінци всї четверо дійшли до порослого травою валу, корови кинули ся лакомо на цембрик і конюшину, а Яґа держачи мотуз в руцї сїла на мураву. Спідничину мала коротку, сягала їй ледве поза колїна — виросла з неї — корсетка не допинала ся, хустина на голові споловіла від сонця і дощу. Єї великі, сині очи глядїли лагідно на тихо пливучу воду в потоцї — уста тонкі і малі порушали ся. Она шептала.

— Коби ти Красуля не летїла в паньский овес і не вела других на покусу, то може би я вспіла назбирати... відозвала ся голосно, обертаючи ся до чорної з білими латами корови.

Красуля рвучи лакомо траву не звертала уваги на просьби дївчини.

— Не полетиш?

Красуля піднесла голову, поглянула розумними очима в сторону вівса і дальше скубала траву.

— Памятай же — відозвала ся Яґуня — виймила білу хустину іззa пазухи, розложила єї на мураві і почала рвати румянок, сирітки і розхідник.

Над водою потока росли незабудьки, дивлячись синими очима на дївчину.

— Красуле, бій ся Бога, не їди ж у овес — крикнула зсуваючи ся з стрімкого берега до води. І хоч вода по дощи була зимна і глубока она не зважала на то.

— Мої цьвітки не бійте ся — говорила — не рву я вас для себе на утїху, бо й по щож би я вас мала рвати. Підете перед саму Матїнку Божу. А просїть там за мамунею і за мною бідною сиротою.

Тимчасом Красуля порозуміла ся з товаришками. Поволи, незамітно підвела їх валом під збіже. І коли дївчина закрита високим берегом рвала цьвіти — кинула ся на добичу.

Тупіт наполохав дївчину — видобула ся зпід стрімкого берега і цїлою силою молодих ніг пустила ся в погоню, вхопила мотуз, що волїк ся за Красулею і вивела шкідників з вівса.

На валї оглянула ся, повна зловіщого неспокою. На щастє для неї не було нікого на цїлім просторі від дерев двірского огорода, збитих в зелену купу, хат розкинених в півокруг аж до корчів вільшини і обваловленого потока. На великій толоцї далеко, бавили ся дїти, ледве можна їх було добачити.

— Ей Красуле, Красуле, що я вже натерпіла ся за тебе. Не памятаєш як мене збив польовий, а стрийна доложила. По цїлім тїлї маю синцї.

І тілько було нарікання і докорів. Потягнула Красулю і єї товаришки під стрімкий берег потока, позбирала розкинені цьвіти і сховала їх до білої хустини. Держачи в одній руцї мотуз привязаний до рогів корови а в другій хустину, обернула ся в сторону церкви, котрої червона вежа, виглядаючи з поза лип і тополь ростучих на цвинтари, купала ся в голубім небі.

Дївчина дуже пильно там вдивляла ся, єї уява працювала. Бачила товпи народу, престоли прибрані зеленю, диванами і зеркалами, дївчата що несуть образи, сьвященика під балдахимом, співи — сьвітло... Видко мусїла ждати знаку, бо не відривала очий, хапаючи слухом найтихійший шум у воздусї, цьвіринькане польного коника і бренькіт пчіл.

Голос дзвонів залунав у воздусї. Серце Яґусї ударило сильно, она стягнула наглє мотуз в руцї і не зважаючи, що Красуля і єї товаришки розїли ся як найлїпше — потягнула їх за собою, так що мусїли покинути відірвану як раз галузку вільтими. Тепер всї побігли зеленим вигоном і широким гостинцем, аж задихані влетїли вузкими воротами до обори.

Яґуня замкнула їх на скобель, обтерла запаскою спочене лице, завязала хустину на голову і заглянула до назбираних цьвітів.

Дзвони і стріли з моздірів заголомшили єї. Стискаючи в руцї хустину бігла і хоч страх путав єї ноги і задержував, серце било з радости і попихало єї напеpед.

— І щож що я боса і обдерта, то й так мене Матїнка Божа побачить. І щож що мене стрийна побють — то може скорше змилує ся надімною Матїнка Божа. Або то мене мало набили ся за що небудь? Може й лїпше, що тепер побють за Матїнку Божу. Не сьміла голосно гадати, але на днї єї серця дрімала надїя, приглушена стрілами моздірів.

По камінних сходах дістала ся на кладовище. Спів народу прибраного сьвяточно, — музика, сьвітло, престоли, хоругви, дївчата в вінцях, що несли образи, над тим всїм червоний балдахим а під ним сьвященик в золочених ризах розрадували Яґуню. Оперта о тополю дивила ся здивованими очима на той тор-

в протягу місяця, як також не звертає ся заплаченої належитости на случай неужитя білету. — Продажию тих білетів займає ся бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних у Львові, улиця Третого мая, готель Імперияль. — Згадані білети замовляє ся франко, і то або безпосередно в висше вказанім бюрі, або через ц. к. Уряд стациї в Бруховичах, долучаючи фотоґрафію (формат візитовий 6·5 см. шир. 10·5 см. високий) і припадаючу належитість. — Видане білету, замовленого в біюрі інформацийнім, можна жадати в протягу 48 годин, в другім случаю, в протягу 4 днів по замовленю. — Описані білети належить, по упливі їх стійпости, відослати до місця виданя, а взглядно до стациї Бруховичі. — Переписане білєгу на частковий простір на иншу особу, як і видаване дуплїкатів єсть безусловно виключене.

— **Іспит зрілости в рускій ґімназиї в Перемишли** відбув ся в днях 15 до 18 червня. До іспиту приступило 26 абітурнентів, а то: 24 учеників публичних і 2 екстерністи. Здали: з відзначенєм: Брик Іван, Малярчик Алексей, Пинило Василь; з успіхом добрим: Білиньский Киприян, Вула Михайло, Булик Филип, Вербенец Володимир, Горошко Іван, Ґмитрасевич Осип, Качмар Михайло, Кашубиньский Дмитро, Керницкий Михайло, Колодій Алексей, Кончило Виктор, Куницкий Николай, Лисяк Мирослав, Танчук Александер, Туна Стефан, Цюк Володимир, Чехович Осип, Чичилович Анатоль, Бодревич Данило. — Три абітурієнти мають поправити іспит по феріях (1 з руского, 1 з фізики, 1 з історії), а 1 екстерніст репробований на рік. З публичних учеників не репробований ніхто.

— **Самоубийство**. З Бродів доносять, що дня 20 с. м. застрілив ся там вояк 20 баталїона стрільців, Костюк, родом з Коломийщини.

— **Нещастна пригода**. З Льондона телеграфують, що при спусканю на воду нового корабля „Альбіон“ в Блякуель лучило ся там велике нещастє. Іменно коли корабель опустив ся вже в ріку, випер тілько води на берег, що филї залили велику трибуну, з котрої тисячі людий приглядали ся торжеству. Вода забрала з трибуни 300 осіб. Десять трупів найдено зараз, а побоюють ся, що утонуло до 50 людий.

— **Борба когутів**. Що край, то обичай. Мають у нас великі пани кіньскі перегони, що становлять у них найбільшу забаву, має Іспанія свої борби биків, має і Куба свої борби когутів. В тій цїли веде ся у них систематична годівля окремої породи тих птиць. В дни борби носять когути краски своїх властителїв. Борби відбувають ся в малих цирках з дощок, збудованих в виді амфітеатру. Біля цирку товплять ся юрби любителїв когутячої забави з когутами на руках. В цирку борють ся лише добірні окази. Арену замітають старанно і висипують піском. Властителї когутів клякають на арену і з трудом придержують птиці, що рвуть ся до борби. Серед товпи стають заклади: — „Пять дукатів за Ішпанця!“ — „Пятьдесять песос на Анґлїйця!“ — „Беру сїрого!“ — „Остаю при жовтім!“ — Кількасот грудий видає дикі оклики. Тишина — когутів пущено. Виділи ви коли бійку двох когутів на подвірю? Певно хотїлисьте сейчас їх розігнати. Але та бійка є лише іграшкою в порівнаню з тою борбою противників трєсованих, штучно дразнених і доведених до скажености. Вже при перших ударах їх дзюбів летить піре і пливе кров. По кількох мінутах на аренї кидають ся на себе дві маси окровавленого пошарпаного мяса. Вкінци падають, вичерпані з сил, один коло другого. Тепер беруть їх послугачі, т. зв. galleros, висисають рани і заливають горівкою і перцем. Ґалерия з вереском домагає ся, щоби когутів пустили до нової борби. Птиці кидають ся знов на себе, доки один з них не упаде мертвий. Побідника обносять з радісними окликами навколо арени і кладуть у стіп найкрасшої Кубанки, котру вибирають королевою сего торжества. Нема на Кубі так лихого села, котре би в недїлю не устроювало собі того видовища.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ню-Йорк 22 червня. Кубаньска хунта (Junta) у Вашінґтонї дістала вість з Гаванни, що на ґен. Блянко виконано замах в цїли позбавленя єго житя; єго зранено в ліву ногу. Злочинця зловлено.

Париж 22 червня. Сарієн зрік ся місиї утвореня нового кабінету.

Мадрид 22 червня. Після урядової депеши стануло 50 американьских кораблїв з войском під Сантхаґо. Борба може настати кождої хвилї. Ішпанцї обсадили цїле побереже.

Земунь (Семлин) 22 червня. Вчера вечером приїхав тут Архікн. Йосиф і нинї поїде до Білграду в гостину до короля.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складї виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, цїви для ткачів, решета, роґіжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

жественний похід. Хлопцї що дзвонили безнастанно дзвінками привели єї до притомности. Зараз за хлопцями побачила дочки орґаніста, війта і коваля, як сипали цьвіти під стопи сьвященика. Почервонїла зі зворушеня, перетиснула ся крізь ряди церковних братів, що ішли з запаленими сьвічками і дрожачою рукою почала добувати з хустини цьвіти та сипати їх перед сьвящеником.

Війтівна насупила брови, ковалївна відвернула ся від неї, один з братий ударив єї сьвічкою по ногах, що трохи не упала — але вхопив єї за руку і випхнув поза себе.

Війтівна і ковалївна гордо усьміхнули ся. Яґуни біль вернув притомність — не гадала відходити. Уступившись трохи на бік людям з дороги, приглядала ся цікаво.

Дармо грозила їй сьвічкою стрийна, що ішла разом з другими сестрами в товпі. Яґуня не бачила єї погроз — а хочби й бачила то не уступила би.

Банда, зложена з трех труб, двох флєтів і одного бубна заграла при піднесеню. В серце дївчини вступила відвага і надія. Перебігла на противну сторону кладовища, минула хоругви, аж доки не побачила дївчат що несли образи. Виглядїла найкрасший образ Божої Матери в золотій коронї і рожевій сукни і добуваючи тремтячою рукою цьвіти з хустини сипала перед нею.

Дївчата були раді, усьміхали ся ступаючи по цьвітах, немов би она їх для них сипала.

— Дурна, або то тут — шепнула їй стара Климкова.

Яґуня не відповіла їй, она знала що робить. Висипала всї цьвіти і тодї поглянула з любовію на образ Божої Матери. Їй здавало ся, що усьміхнула ся. Огонь виступив на єї блїде лице, відотхнула глубоко і повна радости уступила ся під липу, що стояла на горбку.

Ще раз пересунув ся перед єї очами цїлий похід процесиї, ще раз били з моздїрів, банда грала, дзвонили дзвінками, нарід хилив ся перед сьв. Дарами, бальдахим блищав золотом і багряницею на сонци, хоругви повівали. Надійшли дївчата з образами. Яґуня не сьміла дивити ся зі страху і радости. Спустила очи, серце їй било ся, ноги дрожали....

Крізь отворені двері церкви тиснув ся нарід. На кладовищи зробило ся пусто. Хлопцї старим звичаєм ломили галузє з престолів. З церкви доносив ся голос орґанів.

Яґуня, ведена цїкавостию, увійшла несьміло до притвору, станула на старих сходах і приглядала ся здивована. Дим кадила, що здіймав ся в гору, сьвітло, що як золоті зьвізди яснїло з сьвічок і торжественний спів народа — наповнили єї серце страхом і подивом. Не сьміла сягати оком до великого престола, глядала очима Божу Матїр в коронї і в рожевій сукни. Побачила єї поза синьою хмарою диму — усьміхнену.

Затремтїла, зіскочила зі сходів, висунула ся на кладовище і чим скорше пігнала ся до дому, доки не добігла до обори, де схована Красуля з товаришками жалїстно ричала.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього [2])	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

[1]) Від 10 липня дв 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 8 мая до 11 вересня. [4]) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 8 мая до 11 вересня в будні днп. [6]) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. [8]) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в недїлї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5 40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8 31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

[1]) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. [2]) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. [3]) Від 1 липня до 15 серпня вкл. [4]) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [5]) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).